

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące podnoszą na poparcie ich skarg zarzuty, które są identyczne z zarzutami wysuniętymi przez stronę skarżącą w sprawie T-7/11 *Bank Melli Iran przeciwko Radzie*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. L 281, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2011 r. — *Air Canada przeciwko Komisji*

(Sprawa T-9/11)

(2011/C 72/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Air Canada* (Saint Laurent, Kanada) (przedstawiciele: J. Pheasant i T. Capel, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji, w tym art. 2 i 3 lub tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności części decyzji zgodnie z art. 263 TFUE;
- stwierdzenie nieważności grzywny lub tytułem żądania ewentualnego obniżenie kwoty grzywny, w tym obniżenie jej do zera zgodnie z art. 261 TFUE;
- nakazanie Komisji podjęcia środków które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału zgodnie z art. 266 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez *Air Canada* w związku z niniejszą skargą oraz na wszystkich dalszych etapach postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przysługującego skarżącej prawa do obrony ze względu na dokonanie

przez Komisję istotnych zmian w decyzji w stosunku do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i oparcie się w niej na nowej ocenie okoliczności faktycznych i prawnych co do których skarżącej nie zapewniono możliwości bycia wysłuchaną.

- 2) Drugi zarzut opiera się na następujących twierdzeniach:

— podstawę decyzji stanowią niedopuszczalne dowody ponieważ istotne dowody przeciwko skarżącej na jakich opiera się w tej decyzji Komisja są niedopuszczalne,

— uwzględniając pewne dowody przeciwko skarżącej i jednocześnie uznając takie same lub zasadniczo podobne dowody przeciwko innym adresatom pisma w sprawie przedstawienia zarzutów za niewystarczające do udowodnienia naruszenia oraz nie biorąc pod uwagę sprostowań dotyczących okoliczności faktycznych i wyjaśnień ze strony skarżącej, Komisja naruszyła przewidzianą w prawie UE zasadę równego traktowania oraz nie zastosowała prawidłowych standardów dowodowych zgodnie z prawem UE.

- 3) W trzecim zarzucie skarżąca twierdzi, że nie uczestniczyła w naruszeniu ponieważ:

— w art. 2 i 3 rozstrzygnięcia decyzji brak jest stwierdzenia, iż skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu opisanym w uzasadnieniu;

— Komisja nie spełniła istotnych warunków prawnych przewidzianych w art. 101 ust. 1 TFUE i w mającym zastosowanie orzecznictwie, aby móc przypisać skarżącej odpowiedzialność za jednolite i ciągłe naruszenie;

— na podstawie dowodów, które w świetle drugiego zarzutu Komisja może zgodnie z prawem uwzględnić dla celów ponownej oceny zarzutów przeciwko skarżącej, decyzja nie wykazuje popełnienia przez skarżącą żadnego naruszenia.

- 4) Czwarty zarzut dotyczy braku ustalenia lub ewentualnie prawidłowego ustalenia rynku właściwego z naruszeniem ustanowionego w orzecznictwie UE mającego zastosowanie obowiązku prawnego a w szczególności z naruszeniem zasad pewności prawa i proporcjonalności.

- 5) W piątym zarzucie skarżąca podnosi, iż powinna zostać stwierdzona nieważność grzywny w całości lub ewentualnie powinna ona zostać znacznie obniżona (nawet do zera) z uwagi na inne zarzuty i na niezastosowanie przez Komisję przewidzianej w prawie UE zasady równego traktowania przy ocenie wysokości grzywny.

6) Szósty zarzut dotyczy braku uzasadnienia z naruszeniem obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE.

zostały spełnione w stosunku do skarżącej zgodne z zaskarżonymi, rozporządzeniem i decyzją, z 2010 r. formalne kryteria wskazania lub, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ustalając czy kryteria te zostały spełnione czy nie.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2011 r. — Sina Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-15/11)

(2011/C 72/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sina Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci B. Mettetal i C. Wucher-North)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności pkt 8 części B załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010⁽¹⁾, w zakresie w jakim dotyczy on skarżącej;

— stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady z dnia 28 października 2010 r.;

— stwierdzenie, że pkt 8 części B załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu⁽²⁾ nie ma zastosowania, w zakresie w jakim dotyczy on skarżącej;

— stwierdzenie, że art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie ma zastosowania do skarżącej;

— stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do skarżącej;

— stwierdzenie, że poza własnymi kosztami postępowania, Rada pokrywa koszty poniesione przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi.

1) Zarzut pierwszy, w ramach którego skarżąca twierdzi, że nie

2) Zarzut drugi, w ramach którego skarżąca twierdzi, że wskazanie jej jest niezgodne z zasadą równości traktowania;

— skarżąca była nierówno traktowana w porównaniu z innymi bankami irańskimi;

— skarżąca była nierówno traktowana w porównaniu z innymi bankami irańskimi, które figurują w wykazie, zarówno rozporządzenia jak i decyzji z 2010 r.

— skarżąca była nierówno traktowana w porównaniu z „Daftar” i Fondation Mostaz'afan.

3) Zarzut trzeci, w ramach którego skarżąca twierdzi, że nie poszanowano jej prawa do obrony i że nie spełniono wymogu przedstawienia uzasadnienia sankcji, ze względu na to że:

— skarżąca nie otrzymała żadnej informacji od Rady, aby móc ukazać swoje stanowisko, za wyjątkiem składającego się z dwóch linijek lakonicznego, ogólnego i nieprecyzyjnego uzasadnienia;

— mimo faktu, iż skarżąca wystosowała do Rady szczegółowe zapytania o udzielenie informacji w odniesieniu do jej wskazania, Rada nie udzieliła odpowiedzi ani skarżącej ani też nie odpowiedziała na pisma jej adwokatów;

— sytuacja ta powoduje niemożność ustalenia, czy dany środek jest zasadny, czy też podlega unieważnieniu z uwagi na popełniony błąd;

— wszystkie przedstawione przeciwko skarżącej dowody winny były zostać jej przekazane, w miarę możliwości, równocześnie z wydaniem, bądź też jak tylko było to możliwe, zaraz po wydaniu pierwotnej decyzji o zamrożeniu funduszy.

4) Zarzut czwarty, w ramach którego skarżąca twierdzi, że przyjęte środki ograniczające naruszają jej prawo własności i, sprzecznie z zasadą proporcjonalności Unii Europejskiej, nie są proporcjonalne do decyzji, ze względu na to że:

— nie istnieje żaden związek między celem, do którego zmierza Rada a nałożonym na skarżącą środkiem ograniczającym;

— Rada nie wskazała żadnej transakcji, w której brałaby udział skarżąca;